

Den underlige spillemænd

Der var en gang en spillemænd, som gik ganske alene gennem en stor skov. Han gik i sine egne tanker, men til sidst begyndte han at kede sig og tænkte: "Tiden falder mig alligevel lidt lang nu. Jeg vil se, om jeg ikke kan få fat på en kammerat." Han tog så sin violin og begyndte at spille, så det klang gennem skoven. Lidt efter kom en ulv travende gennem krattet. "Den har jeg rigtignok ikke længtes efter," tænkte spillemænden, da han så den, men ulven sagde: "Hvor du dog spiller dejligt, spillemænd, den kunst ville jeg rigtignok gerne lære." - "Det er nemt nok," svarede spillemænden, "men så må du gøre alt, hvad jeg siger." - "Jeg vil adlyde dig som en lærling sin mester," svarede ulven. Spillemænden sagde så, at den skulle følge med ham, og da de havde gået en lille tid, kom de til en gammel eg, der var hul og helt revnet. "Hvis du vil lære at spille, skal du lægge dine poter i denne revne," sagde spillemænden. Ulven gjorde det, men spillemænden tog hurtigt en stor sten og klemte træet så fast sammen, at ulven ikke kunne slippe løs. "Vent der, til jeg kommer tilbage," sagde han, og gik sin vej.

Nogen tid efter tænkte han igen: "Det keder mig at gå her alene. Jeg vil se at få fat på en kammerat," og han begyndte igen at spille på sin violin. Et øjeblik efter så han en ræv komme luskende mellem træerne. "Åh, det er en ræv," tænkte han, "den har jeg rigtignok ikke længtes efter." Den kom nu hen til ham og sagde: "Hvor du spiller kønt. Bare jeg kunne lære det." - "Det er nemt nok," svarede spillemænden, "du skal bare gøre alt, hvad jeg siger." - "Jeg vil adlyde dig som lærlingen sin mester," svarede ræven. "Kom så med," sagde spillemænden, og da de havde gået lidt, kom de til en sti med højt krat på begge sider. "Giv mig så din venstre pote, hvis du vil lære noget," sagde spillemænden. Ræven gjorde det, og han bandt den nu fast til en gren på den ene side af vejen. "Giv mig så den højre," sagde han, og bandt den fast på den anden side. Og da han havde bundet det rigtig stramt, gav han slip, grenene for op, og der hang ræven og dinglede. "Vent der, til jeg kommer igen," sagde han og gik videre.

Nogen tid efter tænkte han igen: "Det bliver alligevel lidt kedeligt at gå her alene. Jeg vil se at få fat på en kammerat." Han tog atter sin violin og gav sig til at spille, og et øjeblik efter kom en hare springende. "Det

var rigtignok ikke den, jeg mente," tænkte han. "Hvor du dog spiller dejligt," sagde haren, "bare jeg kunne lære det." - "Det er såmænd let nok," svarede spillemænden, "du skal bare gøre alt, hvad jeg siger til dig." - "Jeg vil adlyde dig som en lærling sin mester," sagde haren. De gik nu videre til de kom til en åben plads, bevokset med popler. Spillemænden bandt et stykke sejl garn om halsen på haren og bandt den anden ende fast til et træ. "Løb nu tyve gange rundt om træet," sagde spillemænden. Haren gjorde det, men blev sådan viklet ind i snoren, at den ikke kunne komme løs igen, og når den trak i den, skar den den i halsen. "Vent der, til jeg kommer tilbage," sagde spillemænden og gik videre.

Imidlertid havde ulven arbejdet så længe, at den havde kunnet trække poterne ud af revnen, og den styrtede nu rasende af sted efter spillemænden, for at kaste sig over ham og flå ham. Da ræven så den, begyndte den at skribe af alle kræfter: "Kom og hjælp mig, broder ulv, spillemænd har narret mig." Ulven trak træerne ned, bed snorene over og løste ræven, og de løb nu begge to af sted for at hævne sig på spillemænden. De kom også forbi haren og befriede den, og gik nu alle tre på jagt efter deres fjende.

Spillemænden havde imidlertid endnu en gang ladet violinens toner klinge, og nu havde han mere held med sig. Musikken var trængt hen til en fattig brændehugger, og enten han ville eller ej, måtte han holde op med arbejdet og kom nu gående med øksen under armen. "Der kommer den rigtige," tænkte spillemænden, "det er et menneske og ikke vilde dyr, jeg har kaldt på." Han spillede nu så dejligt, at den stakkels mand blev helt betaget, og hans bryst svulmede af glæde. Mens han stod der og lyttede kom ulven, ræven og haren farende, og han kunne nok se, at de havde ondt i sinde. Da løftede han sin blinkende økse og stillede sig foran spillemænden, som om han ville sige: "Den, der vil gøre ham fortræd, får med mig at bestille." Dyrene blev bange og løb ind i skoven igen. Men spillemænden spillede endnu længe for manden til tak, inden han drog videre.

* * *